

We zaten weer in de keuken. Nu rook ik zalm en broccoli.

De messen en vorken tikten op de borden.

‘En? Ga je haar nu wegdoen?’ vroeg Wolf.

‘Ik weet het niet.’

Ja, dat zei ze. Ze wist het niet. Hoewel ik zo mijn best had gedaan. Ik ging zitten wanneer ze haar wijsvinger in de lucht hield en ‘Zit!’ zei. Oké, niet altijd, maar wel vaak. En ik bleef ook soms zitten wanneer ze ‘Blijf!’ zei, want dan kreeg ik een snoepje, dat wist ik.

‘Eerst papa,’ schoot Max uit, ‘dan Krakkie, en straks gooi je ons ook nog buiten.’

‘Max!’ riep mijn mens streng. ‘Dat met papa is heel anders. Dat weet je. We hebben het samen besloten. Omdat de verliefdh...’

‘Jaja, omdat de verliefdheid er niet meer is.’ Max rolde met zijn ogen.

‘Maar Krakkie is lief,’ kwam Wolf tussenbeide. ‘En ze luistert toch al goed.’

Goed? ... Ik gniffel binnenssnoets. Ik heb een bril kapotgeknabbeld en ik poep nog altijd in het gras.

‘Goed?’ gilt mijn mens. ‘Op de hondenschool is het een ramp. Ze is de slechtste leerling van de klas.’

Tja, misschien heeft ze wel een beetje gelijk. Ik ben niet echt een strever. Ik loop nooit netjes in de rij, maar snuffel liever aan Rocco, en als we over een bruggetje moeten lopen, loop ik erlangs. Ik vind dat ze de hondenschool een andere naam moeten geven. Circusapenschool of zo. Je moet er altijd precies en meteen doen wat ze je zeggen. O wee als je even aan het dromen bent.

Op een dag ... ik was vroeg wakker, veel te vroeg, zei mijn mens. Het was zelfs nog een beetje donker. Die dag zal ik nooit vergeten. Want vanaf die dag zag ik Rocco voortaan drie keer in een week. (Het was trouwens toen dat ik tot drie leerde tellen.) Hoe dan ook, dat was de dag dat Max voor de eerste keer meeging naar de hondenschool. Hij stond achter het hekje en keek toe. Ja, het ging zo.

Max wuift naar mij.

Ik kwispel.

‘O, zo’n blij hond!’ zingt mijn mens terwijl we naar het midden van het veld lopen. ‘Je hebt er zin in, Krakkie, is het niet?’

Eerst even een plasje. Net als ik aan het achterwerk van die kleine mopshond uit onze groep wil snuffelen, voel ik een ruk aan de leiband.

‘Alle puppy’s aan de lijn!’ roept Jef. Jef is de instructeur. ‘Regel één: laat je hond niet op het veld poepen of plassen. Laat hem voor de les even uit op de plasweide.’

Ik voel een ruk.

‘Regel twee: het is niet toegestaan om honden los te laten lopen, tenzij ik daar toestemming voor geef.’

Ik ruik de zenuwen van mijn mens en wuif met mijn staart naar Max.

‘Hou je hond naast je!’ roept Jef.

‘Mijn hond luistert niet,’ gilt mijn mens. ‘Ze doet alleen haar eigen zin, alsof ik lucht ben!’

‘Rustig blijven, mevrouw,’ zegt Jef. ‘En belonen.’

‘Belonen, belonen,’ foertert ze. ‘Waarvoor? Ze doet alles verkeerd. En dan moet ik rustig blijven? Ik ben ook maar een mens, hoor.’

Dat is waar. Maar ja, ik ben ook maar een hond. Er zijn zo veel geuren, zo veel honden, zo veel stemmen. En al die commando's ... Rechts, links, zit, voet, stop, lig, kom, volg ... Ik word er hoorndol van.

Hey Rocco, je bent er ook weer bij!

Hoi amico! Alles kits vandaag?

Ik loop naar Rocco en snuffel aan zijn snoet. *Ik ruik tonijn. Heb je tonijn gegeten?* Ik lik het restje tonijn van zijn snoet.

Vitello tonnato, zegt Rocco. *Ik kreeg het restje van gisteren, van de ristorante. Er waren veel restjes.* Rocco kijkt me trots aan.

Klinkt goed. Ik snuffel.

Ja, heerlijk, hè? Delizioso! Kom maar eens langs. Ik weet de vuilnisbakken staan. Dan kunnen we samen dineren, amico. Rocco lacht. *En ik ben een kei in graven. Mijn baasje wordt gek van alle putten en van de dingen die ik in de aarde verstop. Ik heb enkele parmabotten begraven. Kom maar langs, ik trakteer!*

‘Die twee, dat klikt!’ zegt de man die Rocco vasthoudt.

‘Dat beest trekt vroeg of laat mijn arm uit mijn romp,’ hoor ik mijn mens mopperen.

Ik voel een ruk aan de lijn.

‘Dat zou zonde zijn,’ lacht de man terug, ‘voor zo’n mooie vrouw.’

De man heeft lange benen en laarzen met heerlijk dikke veters. Hij is best aardig, want hij laat Rocco naar me toe komen.

‘Wat een schatje, dolce, dolce!’ De man wijst naar mij.

‘Was ze maar zo schattig als ze eruitziet. Ze is een koppige, dominante dame,’ hoor ik mijn mens zeggen.

Hé, heb je het over mij? Dat is durven. Maar toch bedankt dat je de lijn nu wat lossers laat. Zo kan ik even aan Rocco snuffelen. Ik ben groter dan Rocco, merk ik. Zie je dat, Rocco, ik ben groter dan jij.

Si, si, zegt Rocco. Maar het lijkt hem niet veel uit te maken. *Gaan we na de les samen spelen?* vraagt hij.

Ik vind hem leuk.

Na de les mag ik nog even met Rocco ravotten.

Mijn mens en zijn baasje staan nog even te praten. Ik hoor

hun stemmen en hun lach. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Max naar ons toe lopen. Hij kijkt nogal sip.

Krakkie! Gaan we spelen, amico? Rocco is uitgelaten.

Hé Rocco, je hebt naar mij gehapt! Wacht maar. Zo, ik geef je een duw.

‘Krakkie, foei!’ Ik voel een ruk aan mijn halsband. ‘Sorry. Ik kan maar beter vertrekken. Tot zondag in de les?’

‘Tot zondag, eh ...’

‘Astrid.’

‘Ik ben Mario. Aangenaam. Tot zondag dan, Astrid.’ De benen van Mario komen dichterbij. Ik kijk op. Mario’s hoofd is nu vlak bij het hoofd van mijn mens. Gaat hij haar een likje geven? Geven mensen eigenlijk likjes? Ik dacht van niet.

‘Tot zondag, Mario.’ Mijn mens wil weghuppelen.

Maar ik lig net. Ik voel de lijn trekken.

Rocco loopt naar de plasweide.

‘Kom, Krakkie!’ zegt ze zacht. En dan: ‘HIER! KOM!’ Een harde ruk.

Chill, Astridmens, laat me nu toch even liggen.

‘Ik neem haar wel,’ zegt Max. Hij pakt de leiband uit haar hand en bukt zich. ‘Hier, Krakkie.’

Mmm, ik ruik iets. Een brokje kaas, daar sta ik wel voor op.

‘Heb je dat gezien?’ moppert Max terwijl we naar de parking lopen. ‘Die Mario gaf mama zomaar een zoen. Hij is vast verliefd, die kikker.’

Even later zitten we in de auto. Max heeft een koptelefoon op en kijkt nors. Ik heb de hele kofferruimte voor mij. Ik dommel een beetje in, maar hoor alles. Ik hoor Babbelbabs. De hele auto is gevuld met haar stem. ‘En, Astrid? Hoe was het op de hondenschool?’

‘Geweldig! Ik denk dat ik mijn prins op het witte paard heb ontmoet.’

Een prins? Een wit paard? Waar heeft ze het over? Ik heb helemaal geen paard gezien. En ook geen prins.

‘O, echt? Vertel.’

‘Een man met een labrador. Een schattige, maar niet zo’n mooie hond. Een beetje dik ook. Maar zijn baasje! Een knapperd. En lief!’

‘Geweldig, Astrid! Hoe heet hij?’

‘Mario.’

‘Mario? Dat klinkt Italiaans! Zag hij je zitten?’

‘Ik denk het. Er was iets, een vonk ... Maar ik wil niet te hard van stapel lopen.’

‘Waar woont hij?’

‘Dat weet ik niet. Ik heb het ook niet kunnen vragen. Weet je, die hond, die trekt en sleurt. Je hebt geen moment rust. Krakkie let geen seconde op. Het is een vreselijk beest.’

Ik? Vreselijk? Ik doe toch mijn best? Kan ik er wat aan doen dat die hondenschool een kermis van geuren is!

‘Nu ga je vast elke week naar de les, niet?’ De lach van Babs rinkelt door de auto.

‘Elke week? Twee keer per week. Of nee, drie keer! Ik maak er een superhond van.’

Een concert van gelach.

Zo is het gegaan. Vanaf toen gingen we stevast drie keer per week naar de hondenschool, op maandagavond en vrijdagavond en op zondagochtend heel vroeg, veel te vroeg.

Zo vroeg in de ochtend kan ik geen superhond zijn, probeer ik haar uit te leggen. Ik piep en jank. *Ik wil liever eerst wat chillen*, roep ik. Maar ze hoort me niet. Waarom luistert ze eigenlijk nooit? Nee, ze begrijpt er werkelijk niets van.

